

I

(Zakonodajni akti)

UREDBE

UREDBA (EU) 2023/857 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 19. aprila 2023

o spremembi Uredbe (EU) 2018/842 o zavezujočem letnem zmanjšanju emisij toplogrednih plinov za države članice v obdobju od 2021 do 2030 kot prispevku k podnebnim ukrepom za izpolnitev zavez iz Pariškega sporazuma in Uredbe (EU) 2018/1999

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 192(1) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Odbora regij ⁽²⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Pariški sporazum ⁽⁴⁾, sprejet 12. decembra 2015 na podlagi Okvirne konvencije Združenih narodov o spremembi podnebja (UNFCCC) (v nadaljnjem besedilu: Pariški sporazum), je začel veljati 4. novembra 2016. Pogodbenice Pariškega sporazuma so se dogovorile, da bodo dvig globalne povprečne temperature omejile na precej pod 2 °C glede na predindustrijske ravni in da bodo nadaljevale prizadevanja, da dvig temperature ne bi presegel 1,5 °C glede na predindustrijske ravni. Ta zaveza je bila okrepljena s sprejetjem Glasgowskega podnebnega pakta 13. novembra 2021 v okviru UNFCCC, v katerem je Konferenca pogodbenic UNFCCC, ki ima vlogo zasedanja pogodbenic Pariškega sporazuma, priznava, da bodo učinki podnebnih sprememb veliko manjši pri dvigu temperature za 1,5 °C v primerjavi z 2 °C, in sklene, da si bo prizadevala za omejitev dviga temperature za 1,5 °C.
- (2) Potreba po ukrepih za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov postaja čedalje večja, kot je navedel Medvladni panel za podnebne spremembe v poročilih z dne 7. avgusta 2021 z naslovom „Climate change 2021: The Physical Science Basis“ (Podnebne spremembe 2021: fizikalno-znanstvena podlaga), z dne 28. februarja 2022 z naslovom „Climate Change 2022: Impacts, Adaptation and Vulnerability“ (Podnebne spremembe 2022: vplivi, prilagajanje in ranljivost) in z dne 4. aprila 2022 z naslovom „Climate Change 2022: Mitigation of Climate Change“ (Podnebne spremembe 2022: blažitev podnebnih sprememb). Unija bi zato morala to nujnost obravnavati s pospešitvijo svojih prizadevanj.

⁽¹⁾ UL C 152, 6.4.2022, str. 189.

⁽²⁾ UL C 301, 5.8.2022, str. 221.

⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 14. marca 2023 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 28. marca 2023.

⁽⁴⁾ UL L 282, 19.10.2016, str. 4.

- (3) Unija je vzpostavila regulativni okvir za doseganje cilja zmanjšanja emisij toplogrednih plinov za vsaj 40 % do leta 2030, ki ga je Evropski svet potrdil leta 2014, pred začetkom veljavnosti Pariškega sporazuma. Ta regulativni okvir med drugim sestavljajo Direktiva 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾, ki vzpostavlja sistem za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Uniji (EU ETS), Uredba (EU) 2018/841 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾, ki od držav članic zahteva, da uravnotežijo emisije toplogrednih plinov in odvzeme zaradi rabe zemljišč, spremembe rabe zemljišč in gozdarstva (LULUCF), ter Uredba (EU) 2018/842 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁷⁾, ki določa nacionalne cilje za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov do leta 2030 v sektorjih, ki niso zajeti v Direktivi 2003/87/ES ali v Uredbi (EU) 2018/841.
- (4) Sporočilo Komisije z dne 11. decembra 2019 o evropskem zelenem dogovoru je izhodišče za doseganje cilja Unije glede podnebne nevtralnosti najpozneje do leta 2050 in cilja negativnih emisij po tem letu, kot je določeno v členu 2(1) Uredbe (EU) 2021/1119 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁸⁾ (v nadaljnjem besedilu: evropska podnebna pravila). Evropski zeleni dogovor združuje obsežen sklop ukrepov in pobud, ki se vzajemno krepijo in katerih cilj je doseči podnebno nevtralnost v EU do leta 2050, ter določa novo strategijo za rast, katere cilj je preoblikovati Unijo v pravično in uspešno družbo s sodobnim, z viri gospodarnim in konkurenčnim gospodarstvom, v katerem bo gospodarska rast ločena od rabe virov. Njegov cilj je tudi zavarovati, ohraniti in poživiti naravni kapital Unije ter zaščititi zdravje in dobrobit državljanov pred okoljskimi nevarnostmi, ki izhajajo iz okolja in njegovimi učinki. Ta prehod hkrati vsebuje vidike enakosti spolov, ter ima poseben učinek na nekatere prikrajšane in ranljive skupine, kot so starejši, invalidi in osebe z manjšinskim rasnim ali etničnim poreklom. Zato je treba zagotoviti, da je prehod pravičen in vključujoč ter da pri njem nihče ne bo prezrt.
- (5) Svet je 16. junija 2022 sprejel priporočilo o zagotavljanju pravičnega prehoda na podnebno nevtralnost ⁽⁹⁾, v katerem je poudaril, da so potrebni spremljevalni ukrepi in da je treba posebno pozornost nameniti podpiranju tistih regij, industrij, mikro, malih in srednjih podjetij, delavcev, gospodinjstev in potrošnikov, ki se bodo soočali z največjimi izzivi. To priporočilo spodbuja države članice, naj razmislijo o sklopu ukrepov na področjih zaposlovanja in prehodov na trgu dela, ustvarjanja delovnih mest in podjetništva, zdravja in varnosti pri delu, javnih naročil, sistemov obdavčitve in sistemov socialne zaščite, osnovnih storitev in stanovanj, ter med drugim z namenom krepitve enakosti spolov, izobraževanja in usposabljanja.
- (6) Unija je s sprejetjem Uredbe (EU) 2021/1119 v zakonodajo vključila zavezujoč cilj podnebne nevtralnosti v celotnem gospodarstvu do leta 2050, s čimer se bodo neto emisije do tega leta zmanjšale na nič, in cilj doseganja negativnih emisij po tem letu. Navedena uredba določa tudi zavezujoč cilj Unije za domače zmanjšanje neto emisij toplogrednih plinov (emisij, potem ko se odštejejo odvzemi) za vsaj 55 % do leta 2030 v primerjavi z ravnmi iz leta 1990. Poleg tega določa, da mora biti prispevek neto odvzemov k podnebnemu cilju Unije za leto 2030 omejen na 225 milijonov ton ekvivalenta CO₂.

⁽⁵⁾ Direktiva 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Uniji in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES (UL L 275, 25.10.2003, str. 32).

⁽⁶⁾ Uredba (EU) 2018/841 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o vključitvi emisij toplogrednih plinov in odvzemov zaradi rabe zemljišč, spremembe rabe zemljišč in gozdarstva v okvir podnebne in energetske politike do leta 2030 ter spremembi Uredbe (EU) št. 525/2013 in Sklepa št. 529/2013/EU (UL L 156, 19.6.2018, str. 1).

⁽⁷⁾ Uredba (EU) 2018/842 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o zavezujočem letnem zmanjšanju emisij toplogrednih plinov za države članice v obdobju od 2021 do 2030 kot prispevku k podnebnim ukrepom za izpolnitev zavez iz Pariškega sporazuma ter o spremembi Uredbe (EU) št. 525/2013 (UL L 156, 19.6.2018, str. 26).

⁽⁸⁾ Uredba (EU) 2021/1119 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. junija 2021 o vzpostavitvi okvira za doseganje podnebne nevtralnosti in spremembi uredb (ES) št. 401/2009 in (EU) 2018/1999 (evropska podnebna pravila) (UL L 243, 9.7.2021, str. 1).

⁽⁹⁾ Priporočilo Sveta z dne 16. junija 2022 o zagotavljanju pravičnega prehoda na podnebno nevtralnost (UL C 243, 27.6.2022, str. 35).

- (7) Za izvajanje zavez iz Uredbe (EU) 2021/1119 in prispevkov Unije v okviru Pariškega sporazuma bi bilo treba prilagoditi regulativni okvir Unije za doseganje cilja zmanjšanja emisij toplogrednih plinov do leta 2030.
- (8) Uredba (EU) 2018/842 določa obveznosti držav članic v zvezi z njihovimi minimalnimi prispevki za obdobje od 2021 do 2030 pri uresničevanju sedanjega cilja Unije, da v letu 2030 v sektorjih, zajetih v členu 2 navedene uredbe, zmanjša emisije toplogrednih plinov za 30 % pod ravni iz leta 2005. Prav tako določa pravila za določitev dodeljenih letnih emisij in oceno napredka držav članic pri zagotavljanju minimalnih prispevkov.
- (9) Medtem ko se bo trgovanje z emisijami uporabljalo tudi za emisije toplogrednih plinov iz pomorskega prometa ter stavb, cestnega prometa in dodatnih sektorjev, bi bilo treba področje uporabe Uredbe (EU) 2018/842 ohraniti. Uredba (EU) 2018/842 bi se zato morala še naprej uporabljati za emisije toplogrednih plinov iz domače plovbe, ne pa tudi za emisije iz mednarodne plovbe. Vključitev obratov za sežiganje komunalnih odpadkov v Prilogo I k Direktivi 2003/87/ES za namene členov 14 in 15 navedene direktive ne bi smela spremeniti področja uporabe Uredbe (EU) 2018/842. Emisije toplogrednih plinov države članice v okviru področja uporabe Uredbe (EU) 2018/842, ki jih je treba upoštevati pri preverjanju skladnosti, se bodo še naprej določale po zaključku pregledov evidenc v skladu z Uredbo (EU) 2018/1999 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁰⁾.
- (10) V skladu s smernicami IPCC za nacionalne evidence toplogrednih plinov iz leta 2006 se o emisijah CO₂ iz biomase za energijo poroča v okviru kategorij rabe zemljišč, spremembe rabe zemljišč in gozdarstva iz Uredbe (EU) 2018/841. Da bi se izognili dvojnemu štetju, so emisije toplogrednih plinov iz pogonskih biogoriv, drugih tekočih biogoriv in biomasnih goriv pri določanju emisij toplogrednih plinov iz Uredbe (EU) 2018/842 ničelne. Da bi upoštevali učinke posredne spremembe rabe zemljišč in spodbujali trajnostnost takih goriv, je pomembno, da vse države članice v celoti izvajajo Direktivo (EU) 2018/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹¹⁾, vključno z njenimi trajnostnimi merili in merili za prihranek emisij takih plinov.
- (11) V nekaterih sektorjih so se emisije toplogrednih plinov bodisi povečale bodisi ostale enake. Komisija je v sporočilu z dne 17. septembra 2020 z naslovom „Krepitev evropskih podnebnih ambicij do leta 2030 – vlaganje v podnebno nevtralnost v korist naših državljanov“ navedla, da je mogoče cilj večjega skupnega zmanjšanja emisij toplogrednih plinov do leta 2030 doseči le s prispevkom vseh sektorjev.
- (12) Evropski svet je v sklepih z dne 11. decembra 2020 navedel, da bo Unija novi cilj zmanjšanja emisij toplogrednih plinov do leta 2030 uresničevala skupaj na stroškovno najučinkovitejši način, da bodo pri teh prizadevanjih sodelovale vse države članice, pri čemer bodo upoštevale vidike pravičnosti in solidarnosti, pri tem pa nihče ne bo prezrt, ter da je treba novi cilj za leto 2030 doseči tako, da se ohrani konkurenčnost Unije ter upoštevajo različna izhodišča držav članic in specifične nacionalne okoliščine ter potencial za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov, vključno z otoškimi državami članicami in otoki, pa tudi dosedanja prizadevanja.
- (13) Da bi sektorji, ki jih zajema Uredba (EU) 2018/842, dosegli novi cilj Unije, in sicer da se emisije toplogrednih plinov do leta 2030 zmanjšajo za vsaj 55 % v primerjavi z ravnmi iz leta 1990, bodo morali postopoma zmanjšati svoje emisije toplogrednih plinov, dokler leta 2030 ne dosežejo –40 % v primerjavi z ravnmi iz leta 2005. K doseganju ciljev Pariškega sporazuma in cilja Unije o podnebni nevtralnosti najpozneje do leta 2050 na podlagi Uredbe (EU) 2021/1119 prispeva tudi Uredba (EU) 2018/842, pri čemer bodo za doseganje teh ciljev prizadevanja vseh držav članic sčasoma morala konvergirati, ob upoštevanju specifičnih nacionalnih okoliščin.

⁽¹⁰⁾ Uredba (EU) 2018/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o upravljanju energetske unije in podnebnih ukrepov, spremembi uredb (ES) št. 663/2009 in (ES) št. 715/2009 Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv 94/22/ES, 98/70/ES, 2009/31/ES, 2009/73/ES, 2010/31/EU, 2012/27/EU in 2013/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv Sveta 2009/119/ES in (EU) 2015/652 ter razveljavitvi Uredbe (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 328, 21.12.2018, str. 1).

⁽¹¹⁾ Direktiva (EU) 2018/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov (UL L 328, 21.12.2018, str. 82).

- (14) Cilj zmanjšanja emisij toplogrednih plinov do leta 2030, kot je določen v Uredbi (EU) 2018/842, je treba posodobiti za vsako državo članico. Pri posodobitvi nacionalnih ciljev zmanjšanja emisij toplogrednih plinov do leta 2030 bi bilo treba uporabiti enako metodologijo, kot je bila uporabljena ob sprejetju Uredbe (EU) 2018/842, pri čemer so bili nacionalni prispevki določeni ob upoštevanju različnih zmogljivosti in možnosti stroškovne učinkovitosti v državah članicah, da se zagotovi poštena in uravnotežena porazdelitev prizadevanj. Cilj zmanjšanja emisij toplogrednih plinov za vsako državo članico do leta 2030 bi bilo torej treba določiti glede na raven njenih emisij toplogrednih plinov iz leta 2005, ki so zajete v navedeni uredbi in revidirane na podlagi člena 4(3) navedene uredbe, razen preverjenih emisij toplogrednih plinov iz naprav, ki so obratovale leta 2005 in so bile v EU ETS vključene šele po letu 2005.
- (15) Zato so od leta začetka veljavnosti te uredbe potrebne nove zavezujoče nacionalne mejne vrednosti, izražene v dodeljenih letnih emisijah. Te mejne vrednosti bodo postopoma privedle do cilja zmanjšanja emisij toplogrednih plinov do leta 2030 za vsako državo članico. Ohranijo se letne mejne vrednosti za leta pred letom začetka veljavnosti te uredbe, določene v Izvedbenem sklepu Komisije (EU) 2020/2126 ⁽¹²⁾.
- (16) Pandemija COVID-19 in ruska vojna agresija proti Ukrajini vplivata na gospodarstvo Unije in raven njegovih emisij toplogrednih plinov v obsegu, ki ga še ni mogoče v celoti količinsko opredeliti. Po drugi strani pa Unija uporablja svoj največji spodbujevalni sveženj doslej in pospešuje prehod s fosilnih goriv, kar prav tako lahko vpliva na raven emisij toplogrednih plinov. Zaradi navedenih negotovosti in drugih nepredvidenih dogodkov, ki vplivajo na emisije toplogrednih plinov, je primerno, da se v letu 2025 pregledajo podatki o emisijah in po potrebi posodobijo dodeljene letne emisije za leta 2026 do 2030. Ta posodobitev bi morala temeljiti na celovitem pregledu podatkov iz nacionalnih evidenc, ki ga izvede Komisija, da se določijo povprečne emisije toplogrednih plinov vsake države članice v letih 2021, 2022 in 2023.
- (17) V skladu z Uredbo (EU) 2021/1119 bi bilo treba dati prednost zmanjšanju neposrednih emisij toplogrednih plinov, ki ga bo treba, da bi dosegli podnebno nevtralnost, dopolniti s povečanimi odvzemi ogljika. Uredba (EU) 2021/1119 priznava, da ponori ogljika vključujejo naravne in tehnološke rešitve. Pomembno je, da se vzpostavi sistem Unije za certificiranje varno in trajno shranjenih odvzemov ogljika, doseženih s tehnološkimi rešitvami, ki bo državam članicam in udeležencem na trgu omogočal izboljšanje teh odvzemov ogljika. Kadar tak sistem certificiranja obstaja, se lahko izvede analiza obračunavanja takih odvzemov ogljika na podlagi prava Unije.
- (18) Da bi spodbudili zgodnejše ukrepanje in dodatno zagotovili okoljsko celovitost, je nujno in primerno znižati zgornje meje za sposojanje in shranjevanje dodeljenih letnih emisij za celotno obdobje od 2021 do 2030. Po drugi strani bi morale biti države članice sposobne postopoma zmanjšati svoje emisije toplogrednih plinov in na stroškovno učinkovit način doseči nacionalne cilje večjega zmanjšanja emisij toplogrednih plinov do leta 2030. Glede na nove in strožje dodeljene letne emisije, ki jih zahteva ta uredba, je primerno povečati obstoječe zgornje meje prenosov dodeljenih letnih emisij med državami članicami. Možnost prenašanja dodeljenih letnih emisij spodbuja sodelovanje med državami članicami, saj jim omogoča stroškovno učinkovito doseganje ciljev zmanjšanja emisij toplogrednih plinov ob ohranjanju okoljske celovitosti. Zagotoviti bi bilo treba preglednost takih prenosov, ki se torej opravijo na način, ki je zadovoljiv za obe strani, tudi z dražbo, z uporabo tržnih posrednikov, ki delujejo v okviru agencije, z dvostranskimi dogovori ali z uporabo elektronskega vmesnika, ki naj bi olajšal izmenjavo informacij o predvidenih prenosih in zmanjšal stroške transakcij.

⁽¹²⁾ Izvedbeni sklep Komisije (EU) 2020/2126 z dne 16. decembra 2020 o določitvi dodeljenih letnih emisij za države članice za obdobje 2021–2030 v skladu z Uredbo (EU) 2018/842 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 426, 17.12.2020, str. 58).

Države članice morajo že zdaj v skladu z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) 2020/1208 ⁽¹³⁾ sporočati povzetke informacij o izvedenih prenosih. Ko jih Komisija zbere, dá povzetek predloženih informacij na voljo v elektronski obliki v treh mesecih po prejetju poročil držav članic, v njem pa navede razpon cen, plačanih na transakcijo dodeljenih letnih emisij. Poleg tega lahko države članice v obeh obdobjih med objavo izvedbenih aktov iz člena 38(4) Uredbe (EU) 2018/1999 in začetkom postopka preverjanja skladnosti Komisiji poročajo o izvedenih prenosih 15. dan vsakega meseca. Hkrati so pozvane, naj za lažjo izmenjavo informacij o predvidenih prenosih stalno posodabljujejo ustrezne informacije. Komisija sestavi povzetek prejetih informacij, ki je dan na voljo pravočasno in v elektronski obliki. Države članice bi morale Odbor za podnebne spremembe, ustanovljen z Uredbo (EU) 2018/1999, zaradi boljše preglednosti pred vsakim dejanskim prenosom obvestiti o svoji nameri, da nadaljujejo prenos dela svojih dodeljenih letnih emisij za dano leto. Zato je ustrezno, da se Uredba (EU) 2018/1999 spremeni.

- (19) Za nekatere države članice je mogoče upoštevati preklic omejene količine pravic do emisije v EU ETS z namenom doseganja skladnosti z Uredbo (EU) 2018/842 (v nadaljnjem besedilu: prilagodljivost EU ETS). Od tistih držav članic, ki so upravičene do pomoči, dve nista uporabili prilagodljivosti EU ETS, ena pa je ni uporabila v celoti. Glede na povečano raven ambicij, določeno s to uredbo, bi bilo treba tem državam članicam dati novo priložnost, da uporabijo oziroma še naprej uporabljajo to prilagodljivost. Zato je primerno, da se zanje določi nov rok, do katerega je mogoče Komisijo uradno obvestiti, da nameravajo uporabiti oziroma še naprej uporabljati to prilagodljivost. Poleg tega je glede na posebno strukturo gospodarstva Malte njen nacionalni cilj zmanjšanja emisij toplogrednih plinov, ki temelji na bruto domačem proizvodu na prebivalca, znatno nad njenim stroškovno učinkovitim potencialom za zmanjšanje. Zato je primerno povečati njen dostop do te prilagodljivosti, ne da bi bil pri tem ogrožen cilj Unije za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov do leta 2030.
- (20) Poleg prilagodljivosti EU ETS je mogoče pri doseganju skladnosti držav članic na podlagi Uredbe (EU) 2018/842 upoštevati omejeno količino neto odvzemov in neto emisij iz LULUCF (v nadaljnjem besedilu: prilagodljivost LULUCF). Za zagotovitev, da se do leta 2030 izvedejo zadostna prizadevanja za blažitev podnebnih sprememb, je primerno omejiti uporabo prilagodljivosti LULUCF z razdelitvijo uporabe prilagodljivosti LULUCF na dve ločeni časovni obdobji, pri čemer je vsako izmed njiju omejeno z omejitvijo, ki ustreza polovici največje količine skupnih neto odvzemov iz Priloge III k Uredbi (EU) 2018/842. Prav tako je primerno, da se naslov navedene priloge uskladi z Uredbo (EU) 2018/841 po njeni spremembi z Delegirano uredbo Komisije (EU) 2021/268 ⁽¹⁴⁾. Zato ni več potrebno, da Uredba (EU) 2018/842 na Komisijo prenaša pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov za spremembo naslova njene Priloge III. Člen 7(2) Uredbe (EU) 2018/842 bi zato bilo treba črtati.
- (21) Kadar Komisija ugotovi, da država članica ne dosega zadostnega napredka pri uresničevanju svojih letnih ravni emisij na podlagi Uredbe (EU) 2018/842, bi bilo treba okrepiti mehanizme popravnih ukrepov na podlagi navedene uredbe, da se omogoči hitro in učinkovito ukrepanje. Zato je primerno pregledati zahteve, ki se uporabljajo za načrte popravni ukrepov, ki jih morajo države članice predložiti Komisiji, če ne dosežajo zadostnega napredka.
- (22) Unija in države članice so pogodbenice Konvencije Ekonomske komisije Združenih narodov za Evropo o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah ⁽¹⁵⁾ (v nadaljnjem besedilu: Aarhuska konvencija). Javni nadzor in dostop do pravnega varstva sta ključna elementa demokratičnih vrednot Unije in orodji za zaščito pravne države.

⁽¹³⁾ Izvedbena uredba Komisije (EU) 2020/1208 z dne 7. avgusta 2020 o strukturi, obliki, postopkih predložitve in pregledu informacij, ki jih sporočajo države članice v skladu z Uredbo (EU) 2018/1999 Evropskega parlamenta in Sveta, ter razveljavitvi Izvedbene uredbe Komisije (EU) št. 749/2014 (UL L 278, 26.8.2020, str. 1).

⁽¹⁴⁾ Delegirana uredba Komisije (EU) 2021/268 z dne 28. oktobra 2020 o spremembi Priloge IV k Uredbi (EU) 2018/841 Evropskega parlamenta in Sveta glede referenčnih vrednosti za gospodarjenje z gozdovi, ki jih morajo države članice upoštevati v obdobju 2021–2025 (UL L 60, 22.2.2021, str. 21).

⁽¹⁵⁾ UL L 124, 17.5.2005, str. 4.

- (23) Pri podnebnih ukrepih Unije bi bilo treba upoštevati najnovejša znanstvena dognanja. V okviru Uredbe (EU) 2018/842 bi zato bilo treba upoštevati mnenje Evropskega znanstvenega svetovalnega odbora za podnebne spremembe, ustanovljenega na podlagi člena 10a Uredbe (ES) št. 401/2009 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁶⁾.
- (24) Ker je bila z Uredbo (EU) 2018/841 za obdobje od leta 2026 naprej uvedena okrepljena ureditev skladnosti, je primerno odpraviti odbitek emisij toplogrednih plinov, ki jih vsaka država članica ustvari v obdobju od 2026 do 2030 v sektorju LULUCF, ki presegajo njene odvzeme. Člen 9(2) Uredbe (EU) 2018/842 bi zato bilo treba ustrezno spremeniti.
- (25) Primerno je, da se pri pregledu Uredbe (EU) 2018/842 leta 2024 upoštevajo cilji Unije za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov iz Uredbe (EU) 2021/1119, zavezanost Unije ciljem Pariškega sporazuma in vse ustrezne zaveze, ki izhajajo iz konferenc pogodbenic UNFCCC. Poleg tega bi moral tak pregled vključevati potek zmanjšanja emisij toplogrednih plinov, ki je skladen z zavezujočim ciljem podnebne nevtralnosti v Uniji do leta 2050 na podlagi Uredbe (EU) 2021/1119.
- (26) Emisije toplogrednih plinov, ki niso CO₂, na primer metana, dušikovega oksida in fluoriranih plinov, predstavljajo več kot 20 % emisij toplogrednih plinov v Uniji. Emisije toplogrednih plinov, ki niso CO₂, so zajete z Uredbo (EU) 2018/842 in bodo zato nujno del ukrepov, ki jih bodo države članice vzpostavile za izpolnitev svojih ciljev večjega zmanjšanja emisij toplogrednih plinov do leta 2030 na podlagi te uredbe. Države članice morajo do 30. junija 2023 Komisiji predložiti osnutek posodobitve svojih celovitih nacionalnih energetske in podnebnih načrtov. Komisija bo v zvezi s tem izdala smernice, tudi zato, da države članice spodbudi k določitvi ciljev in politik za zmanjšanje emisij metana. Prav tako morajo države članice oceniti, ali bi morale svoje strateške načrte v okviru skupne kmetijske politike revidirati, da bi odražali dvig ravni ambicije iz Uredbe (EU) 2018/842. Komisija bo informacije o rezultatih, doseženih s kombinacijo prizadevanj Unije in držav članic v zvezi z emisijami toplogrednih plinov, ki niso CO₂, vključila v letna poročila na podlagi člena 29(5) Uredbe (EU) 2018/1999. Komisija mora tudi oceniti osnutke celovitih nacionalnih energetske in podnebnih načrtov, pri čemer lahko državam članicam, ki ne dosegajo zadostnega napredka, izda priporočila. V okviru pregleda Uredbe (EU) 2018/841 bo Komisija ocenila sedanje trende in napovedi glede prihodnjih emisij toplogrednih plinov iz kmetijstva ter regulativne možnosti za zagotovitev njihove skladnosti s ciljem doseganja dolgoročnega zmanjšanja emisij toplogrednih plinov v vseh sektorjih gospodarstva v skladu s ciljem podnebne nevtralnosti Unije in vmesnimi podnebnimi cilji Unije iz Uredbe (EU) 2021/1119. Komisija bo pri pregledu Uredbe (EU) 2018/842 ocenila, kako vsi sektorji, zajeti z navedeno uredbo, prispevajo k zmanjšanju emisij toplogrednih plinov, med drugim zlasti k zmanjšanju, doseženem v zvezi z emisijami toplogrednih plinov, ki niso CO₂, tudi v nekmetijskih sektorjih.
- (27) Ker ciljev te uredbe, in sicer v luči Uredbe (EU) 2021/1119 prilagoditi obveznosti držav članic v zvezi z njihovimi minimalnimi prispevki v obdobju od 2021 do 2030 k uresničevanju cilja Unije za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov ter tako prispevati k doseganju ciljev Pariškega sporazuma, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi obsega in učinkov lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.
- (28) Uredbi (EU) 2018/842 in (EU) 2018/1999 bi zato bilo treba ustrezno spremeniti –

⁽¹⁶⁾ Uredba (ES) št. 401/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o Evropski agenciji za okolje in Evropskem okoljskem informacijskem in opazovalnem omrežju (UL L 126, 21.5.2009, str. 13).

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Spremembe Uredbe (EU) 2018/842

Uredba (EU) 2018/842 se spremeni:

(1) člen 1 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 1

Predmet urejanja

Ta uredba določa obveznosti držav članic v zvezi z njihovimi minimalnimi prispevki v obdobju od 2021 do 2030 pri uresničevanju cilja Unije, da v sektorjih, zajetih v členu 2 te uredbe, v letu 2030 zmanjša svoje emisije toplogrednih plinov za 40 % pod ravnjo iz leta 2005. Prispeva k dolgoročnemu cilju podnebne nevtralnosti v Uniji najpozneje do leta 2050, da bi po tem letu dosegli negativne emisije. S tem prispeva k doseganju ciljev Uredbe (EU) 2021/1119 Evropskega parlamenta in Sveta (*) (v nadaljnjem besedilu: evropska podnebna pravila) in Pariškega sporazuma. Ta uredba prav tako določa pravila za določitev dodeljenih letnih emisij in oceno napredka držav članic pri zagotavljanju minimalnih prispevkov.

(*) Uredba (EU) 2021/1119 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. junija 2021 o vzpostavitvi okvira za doseganje podnebne nevtralnosti in spremembi uredb (ES) št. 401/2009 in (EU) 2018/1999 (evropska podnebna pravila) (UL L 243, 9.7.2021, str. 1).“;

(2) v členu 2 se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Ta uredba se uporablja za emisije toplogrednih plinov iz vrst virov IPCC sektorjev energetika, industrijski procesi in uporaba proizvodov, kmetijstvo in odpadki, kot so določene na podlagi Uredbe (EU) 2018/1999 Evropskega parlamenta in Sveta (*), razen za emisije toplogrednih plinov iz dejavnosti v Prilogi I k Direktivi 2003/87/ES, ki niso dejavnosti ‚pomorskega prometa‘ in dejavnosti iz navedene priloge samo za namene členov 14 in 15 navedene direktive.

(*) Uredba (EU) 2018/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o upravljanju energetske unije in podnebnih ukrepov, spremembi uredb (ES) št. 663/2009 in (ES) št. 715/2009 Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv 94/22/ES, 98/70/ES, 2009/31/ES, 2009/73/ES, 2010/31/EU, 2012/27/EU in 2013/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv Sveta 2009/119/ES in (EU) 2015/652 ter razveljavitvi Uredbe (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 328, 21.12.2018, str. 1).“;

(3) člen 4 se spremeni:

(a) odstavki 1 do 4 se nadomestijo z naslednjim:

„1. Vsaka država članica v letu 2030 doseže omejitev svojih emisij toplogrednih plinov za vsaj toliko odstotkov, kot je za to državo članico določeno v Prilogi I, stolpec 2, in sicer glede na njene emisije toplogrednih plinov v letu 2005, določene na podlagi odstavka 3 tega člena.

2. Ob upoštevanju prilagodljivosti iz členov 5, 6 in 7 te uredbe, prilagoditve na podlagi člena 10(2) te uredbe ter morebitnega zmanjšanja zaradi uporabe člena 7 Odločbe št. 406/2009/ES vsaka država članica zagotovi, da njene emisije toplogrednih plinov:

(a) v letih 2021 in 2022 ne presežejo omejitve, določene z linearnim začrtanim potekom, ki se začne pri povprečju emisij toplogrednih plinov te države članice v letih 2016, 2017 in 2018, določenih na podlagi odstavka 3 tega člena, konča pa leta 2030 pri omejitvi, določeni za to državo članico v Prilogi I, stolpec 1, k tej uredbi. Linearni začrtani potek države članice se začne bodisi pri petih dvanajstinah razdalje v obdobju od 2019 do 2020 bodisi v letu 2020, odvisno od tega, kateri datum pomeni nižje dodeljene letne emisije za to državo članico;

- (b) v letih 2023, 2024 in 2025 ne presežejo omejitve, določene z linearnim začrtanim potekom, ki se začne leta 2022 pri dodeljenih letnih emisijah za to državo članico, določenih na podlagi odstavka 3 tega člena za to leto, konča pa leta 2030 pri omejitvi, določeni za to državo članico v Prilogi I, stolpec 2, k tej uredbi;
- (c) v letih 2026 do 2030 ne presežejo omejitve, določene z linearnim začrtanim potekom, ki se začne pri povprečju emisij toplogrednih plinov te države članice v letih 2021, 2022 in 2023, kot jih je predložila ta država članica na podlagi člena 26 Uredbe (EU) 2018/1999 in v skladu z odstavkom 3 tega člena, konča pa leta 2030 pri omejitvi, določeni za to državo članico v Prilogi I, stolpec 2, k tej uredbi; linearni začrtani potek države članice se začne pri devetih dvanajstinah razdalje od leta 2023 do leta 2024.
3. Komisija sprejme izvedbene akte, v katerih določi dodeljene letne emisije za vsako državo članico za leta v obdobju od 2021 do 2030, izražene v tonah ekvivalenta CO₂, v skladu z linearnim začrtanim potekom, določenim v odstavku 2 tega člena.

Komisija za leta 2021 in 2022 določi dodeljene letne emisije na podlagi celovitega pregleda najnovejših podatkov iz nacionalnih evidenc za leta 2005, 2016, 2017 in 2018, ki jih države članice predložijo na podlagi člena 7 Uredbe (EU) št. 525/2013, ter navede vrednost emisij toplogrednih plinov za leto 2005 za vsako državo članico, ki se uporablja za določanje teh dodeljenih letnih emisij.

Komisija za leta 2023, 2024 in 2025 določi dodeljene letne emisije na podlagi vrednosti emisij toplogrednih plinov za leto 2005 za vsako državo članico, navedene na podlagi drugega pododstavka tega odstavka, in na podlagi pregledanih vrednosti podatkov iz nacionalnih evidenc za leta 2016, 2017 in 2018 iz navedenega drugega pododstavka.

Komisija za leta od 2026 do 2030 določi dodeljene letne emisije na podlagi vrednosti emisij toplogrednih plinov za leto 2005 za vsako državo članico, navedene na podlagi drugega pododstavka tega odstavka, in na podlagi celovitega pregleda najnovejših podatkov iz nacionalnih evidenc za leta 2021, 2022 in 2023, ki jih predložijo države članice na podlagi člena 26 Uredbe (EU) 2018/1999.

4. Na podlagi odstotkov, ki jih države članice sporočijo na podlagi člena 6(3), (3a) in (3b), izvedbeni akti iz odstavka 3 določajo tudi skupne količine, ki se lahko upoštevajo za doseganje skladnosti države članice iz člena 9 za obdobje od 2021 do 2030. Če skupne količine za vse države članice presegajo kolektivno skupno količino 100 milijonov, se skupna količina za vsako državo članico sorazmerno zmanjša, tako da kolektivna skupna količina ni presežena.“;

(b) doda se naslednji odstavek:

„6. Države članice pri sprejemanju ukrepov za omejitev emisij toplogrednih plinov na podlagi odstavkov 1 in 2 upoštevajo potrebo po zagotovitvi poštenega in socialno pravičnega prehoda za vse. Komisija lahko v zvezi s tem objavi smernice za podporo državam članicam.“;

(4) člen 5 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Kar zadeva leta v obdobju od 2021 do 2025, si lahko država članica do 7,5 % svojih dodeljenih letnih emisij sposodi iz naslednjega leta.“;

(b) odstavek 3 in 4 se nadomestita z naslednjim:

„3. Če so emisije toplogrednih plinov države članice v določenem letu pod njenimi dodeljenimi letnimi emisijami za to leto, pri čemer se upoštevajo prilagodljivosti na podlagi tega člena in člena 6, lahko država članica:

(a) za leto 2021 ta presežek svojih dodeljenih letnih emisij v višini do 75 % svojih dodeljenih letnih emisij za to leto shrani za naslednja leta do leta 2030 in

(b) za leta v obdobju od 2022 do 2029 presežek svojih dodeljenih letnih emisij v višini do 25 % svojih dodeljenih letnih emisij do tega leta shrani za naslednja leta do leta 2030.

4. Država članica lahko na druge države članice prenese do 10 % svojih dodeljenih letnih emisij za dano leto v obdobju od 2021 do 2025 in do 15 % v obdobju od 2026 do 2030. Država članica prejemnica lahko to količino uporabi za doseganje skladnosti iz člena 9 za dano leto ali za naslednja leta do leta 2030.;

(c) vstavi se naslednji odstavek:

„5a. Država članica pred vsakim prenosom dodeljenih letnih emisij na podlagi odstavkov 4 in 5 Odbor za podnebne spremembe, ustanovljen z Uredbo (EU) 2018/1999, v elektronski obliki obvesti, da namerava prenesti del svojih dodeljenih letnih emisij za dano leto.“;

(d) odstavek 6 se nadomesti z naslednjim:

„6. Države članice bi morale prihodke, ali njim enakovredno finančno vrednost, ki so jih pridobile s prenosi dodeljenih letnih emisij na podlagi odstavkov 4 in 5, uporabiti za boj proti podnebnim spremembam v Uniji ali v tretjih državah. Države članice obvestijo Komisijo o vsakem ukrepu, sprejetem na podlagi tega odstavka, in te informacije objavijo v lahko dostopni obliki.“;

(5) člen 6 se spremeni:

(a) v odstavku 3 se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Države članice iz Priloge II se lahko odločijo za spremembo predhodno sporočenih deležev, in sicer enkrat v letu 2024 in enkrat v letu 2027. V tem primeru zadevna država članica o svoji odločitvi obvesti Komisijo do 31. decembra 2024 oziroma do 31. decembra 2027.“;

(b) vstavita se naslednja odstavka:

„3a. Malta Komisijo do 31. decembra 2023 uradno obvesti, ali namerava uporabiti omejene ukinitve pravic iz EU ETS iz odstavka 1 tega člena do odstotka iz Priloge II za vsako leto v obdobju od 2025 do 2030 zaradi doseganja skladnosti iz člena 9.

3b. Ne glede na odstavek 3 države članice iz Priloge II, ki do 31. decembra 2019 Komisije niso uradno obvestile, da nameravajo uporabiti ali v celoti uporabiti omejene ukinitve pravic iz EU ETS iz odstavka 1 tega člena, Komisijo do 31. decembra 2023 uradno obvestijo, ali nameravajo uporabiti ali še naprej uporabljati omejene ukinitve pravic iz EU ETS do odstotka iz Priloge II za vsako leto v obdobju od 2025 do 2030 za vsako zadevno državo članico zaradi doseganja skladnosti na podlagi člena 9.“;

(c) odstavka 4 in 5 se nadomestita z naslednjim:

„4. Na prošnjo države članice centralni administrator, imenovan na podlagi člena 20(1) Direktive 2003/87/ES (v nadaljnjem besedilu: centralni administrator), upošteva količino do višine skupne količine, določene na podlagi člena 4(4) te uredbe, zaradi doseganja skladnosti za to državo članico na podlagi člena 9 te uredbe. Za to državo članico se za vsako leto v obdobju od 2021 do 2030 na podlagi člena 12(4) Direktive 2003/87/ES ukine ena desetina skupne količine pravic iz EU ETS, določene na podlagi člena 4(4) te uredbe. Za države članice, ki so Komisijo uradno obvestile na podlagi odstavkov 3a in 3b tega člena, se za vsako leto v obdobju od 2025 do 2030 na podlagi člena 12(4) Direktive 2003/87/ES ukine ena šestina skupne količine pravic iz EU ETS, določene na podlagi člena 4(4) te uredbe.

5. Kadar je država članica v skladu z odstavkom 3 uradno obvestila Komisijo o svoji odločitvi o spremembi predhodno sporočenega deleža pravic iz EU ETS, se za to državo članico ukine ustrezno nižja ali višja količina pravic iz EU ETS za vsako leto v obdobju od 2026 do 2030 oziroma v obdobju od 2028 do 2030.“;

(6) člen 7 se spremeni:

(a) naslov se nadomesti z naslednjim:

„Dodatna poraba neto odvzemov iz LULUCF“;

(b) odstavek 1 se spremeni:

(i) uvodni stavek se nadomesti z naslednjim:

„1. V primeru, da emisije toplogrednih plinov države članice presegajo njene dodeljene letne emisije za dano leto, vključno z morebitnimi dodeljenimi letnimi emisijami, shranjenimi na podlagi člena 5(3) te uredbe, se lahko za doseganje skladnosti iz člena 9 te uredbe za dano leto upošteva količina do vsote skupnih neto odvzemov in skupnih neto emisij iz vseh obračunskih kategorij zemljišč, vključenih v področje uporabe Uredbe (EU) 2018/841, pod pogojem, da:“;

(ii) točka (a) se nadomesti z naslednjim:

„(a) kumulativna količina, ki se za to državo članico upošteva za leta v obdobju od 2021 do 2025, ne presega polovice največje količine skupnih neto odvzemov iz Priloge III k tej uredbi za to državo članico;

(aa) kumulativna količina, ki se za to državo članico upošteva za leta v obdobju od 2026 do 2030, ne presega polovice največje količine skupnih neto odvzemov iz Priloge III k tej uredbi za to državo članico;“;

(c) odstavek 2 se črta;

(7) člen 8 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 8

Popravni ukrep

1. Če Komisija na podlagi letne ocene na podlagi člena 29 Uredbe (EU) 2018/1999 in ob upoštevanju predvidene uporabe prilagodljivosti iz členov 5, 6 in 7 te uredbe ugotovi, da država članica ne dosega zadostnega napredka pri izpolnjevanju obveznosti iz člena 4 te uredbe, ta država članica Komisiji v treh mesecih predloži načrt popravnih ukrepov, ki vključuje:

(a) podrobno razlago, zakaj ta država članica ne dosega zadostnega napredka pri izpolnjevanju navedenih obveznosti;

(b) oceno, kako so finančna sredstva Unije podprla prizadevanja te države članice za izpolnjevanje teh obveznosti in kako namerava taka finančna sredstva uporabiti, da bi dosegla napredek pri njihovem izpolnjevanju;

(c) dodatne ukrepe, ki dopolnjujejo celovit nacionalni energetske in podnebni načrt te države članice na podlagi Uredbe (EU) 2018/1999 ali krepijo njegovo izvajanje, ki jih mora izvajati z nacionalnimi politikami in ukrepi ter izvajanjem ukrepov Unije, da bi izpolnila te obveznosti, skupaj s podrobno oceno, po možnosti podkrepjeno s kvantitativnimi podatki, o predvidenem zmanjšanju emisij toplogrednih plinov na podlagi teh ukrepov;

(d) natančen časovni načrt za izvajanje takih ukrepov, ki omogoča ocenjevanje letnega napredka pri izvajanju.

Kadar je država članica ustanovila nacionalni svetovadni organ za podnebje, se lahko z njim posvetuje, da bi opredelila potrebne ukrepe iz prvega pododstavka, točka (c).

2. Evropska agencija za okolje v skladu s svojim letnim delovnim programom pomaga Komisiji pri ocenjevanju tovrstnih načrtov popravnih ukrepov.

3. Komisija lahko v štirih mesecih po prejemu načrtov popravnih ukrepov, predloženih v skladu z odstavkom 1, izda mnenje glede njihove ustreznosti. Zadevna država članica kar najbolj upošteva mnenje Komisije in lahko svoj načrt popravnih ukrepov ustrezno spremeni. Če zadevna država članica mnenja ali znatnega dela mnenja Komisije ne upošteva, to obrazloži Komisiji.

4. Vsaka država članica javno objavi svoj načrt popravnih ukrepov iz odstavka 1 in vse utemeljitve iz odstavka 3. Komisija zagotovi, da je njeno mnenje iz odstavka 3 javno dostopno.“;

- (8) v členu 9 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Če emisije toplogrednih plinov države članice v obdobju od 2021 do 2025 iz člena 4 Uredbe (EU) 2018/841 presegajo njene odvzeme, kot je določeno v skladu s členom 12 navedene uredbe, centralni administrator od dodeljenih letnih emisij zadevne države članice odšteje količino, enako presežku emisij toplogrednih plinov v tonah ekvivalenta CO₂ za zadevna leta.“;

- (9) člen 15 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 15

Pregled

1. Ta uredba se pregleduje, med drugim ob upoštevanju spreminjajočih se nacionalnih okoliščin, načina, kako vsi gospodarski sektorji prispevajo k zmanjšanju emisij toplogrednih plinov, razvoja dogodkov na mednarodni ravni in prizadevanj za doseg dolgoročnih ciljev Pariškega sporazuma in Uredbe (EU) 2021/1119.

2. Komisija v šestih mesecih po vsakem pregledu globalnega stanja, dogovorjenem v skladu s členom 14 Pariškega sporazuma, Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o izvajanju te uredbe, tudi o ravnovesju med ponudbo dodeljenih letnih emisij in povpraševanjem po njih, ter o ustreznosti nacionalnih ciljev zmanjšanja emisij toplogrednih plinov iz Priloge I k tej uredbi glede njihovega prispevka k podnebnim ciljem Unije na podlagi Uredbe (EU) 2021/1119 in ciljev Pariškega sporazuma. To poročilo vključuje zlasti oceno potrebe po dodatnih politikah in ukrepih Unije zaradi potrebnega zmanjšanja emisij toplogrednih plinov s strani Unije in držav članic za obdobje po letu 2030. Vključuje tudi oceno poteka zmanjšanja emisij toplogrednih plinov iz te uredbe, ki je skladen s ciljem podnebne nevtralnosti najpozneje do leta 2050, ob upoštevanju predvidenega okvirnega proračuna Unije za emisije toplogrednih plinov iz člena 4(4) Uredbe (EU) 2021/1119 ter pomena spodbujanja pravičnosti in solidarnosti med državami članicami ter stroškovne učinkovitosti pri doseganju tega cilja. Temu poročilu se lahko, kadar je ustrezno, priložijo zakonodajni predlogi.

Poročilo iz prvega pododstavka upošteva dolgoročne strategije držav članic, pripravljene in predložene na podlagi člena 15(1) Uredbe (EU) 2018/1999, in oceno teh strategij, ki jo opravi Komisija na podlagi člena 15(9) navedene uredbe.“;

- (10) vstavi se naslednji člen:

„Člen 15a

Znanstveno mnenje

Evropski znanstveni svetovni odbor za podnebne spremembe, ustanovljen na podlagi člena 10a Uredbe (ES) št. 401/2009 Evropskega parlamenta in Sveta (*) (v nadaljnjem besedilu: svetovni odbor), lahko na lastno pobudo zagotavlja znanstvena mnenja ali izdaja poročila o ukrepih Unije, podnebnih ciljih, letnih ravneh emisij in prilagodljivostih na podlagi te uredbe. Komisija preuči ustreznost mnenja in poročila svetovnega odbora, zlasti v zvezi s prihodnjimi ukrepi za nadaljnje zmanjšanje emisij toplogrednih plinov v sektorjih, ki jih zajema ta uredba.

(*) Uredba (ES) št. 401/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o Evropski agenciji za okolje in Evropskem okoljskem informacijskem in opazovalnem omrežju (UL L 126, 21.5.2009, str. 13).“;

- (11) priloge I, II in III se spremenijo v skladu s Prilogo k tej uredbi.

Člen 2

Spremembe Uredbe (EU) 2018/1999

Uredba (EU) 2018/1999 se spremeni:

(1) v členu 26 se odstavek 3 nadomesti z naslednjim:

„3. Od leta 2023 države članice določijo in Komisiji do 15. marca vsakega leta (leto X) poročajo o končnih podatkih iz evidenc toplogrednih plinov, do 15. januarja vsakega leta pa o predhodnih podatkih iz evidenc toplogrednih plinov, vključno s toplogrednimi plini in informacijami iz evidenc, navedenimi v Prilogi V. Poročilo o končnih podatkih iz evidenc toplogrednih plinov vključuje tudi celotno in posodobljeno poročilo o nacionalni evidenci. Komisija da informacije iz točke (n) prvega odstavka dela 1 Priloge V tri mesece po prejemu poročil v elektronski obliki na voljo Odboru za podnebne spremembe iz člena 44(1), točka (a).“;

(2) v Prilogi V, del 1, prvi pododstavek, se točka (n) nadomesti z naslednjim:

„(n) informacije o:

- (i) namerah države članice, da uporabi prilagodljivosti iz člena 5(4) in (5) Uredbe (EU) 2018/842, vključno, kadar je to mogoče, z informacijami o količinah, vrsti prenosa in okvirnem razponu cen,
- (ii) uporabi prihodkov na podlagi člena 5(6) Uredbe (EU) 2018/842,
- (iii) namerah države članice, da uporabi prilagodljivost iz člena 7(1) Uredbe (EU) 2018/842.“

Člen 3

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Strasbourgu, 19. aprila 2023

Za Evropski parlament
predsednica
R. METSOLA

Za Svet
predsednica
J. ROSWALL

PRILOGA

Priloge I, II in III k Uredbi (EU) 2018/842 se spremenijo:

(1) Priloga I se nadomesti z naslednjim:

„PRILOGA I

ZMANJŠANJA EMISIJ TOPLOGREDNIH PLINOV ZA DRŽAVE ČLANICE NA PODLAGI ČLENA 4(1)

	Zmanjšanja emisij toplogrednih plinov za države članice v letu 2030 glede na njihove ravni v letu 2005, določene v skladu s členom 4(3)	
	Stolpec 1	Stolpec 2
Belgija	– 35 %	– 47 %
Bolgarija	– 0 %	– 10 %
Češka	– 14 %	– 26 %
Danska	– 39 %	– 50 %
Nemčija	– 38 %	– 50 %
Estonija	– 13 %	– 24 %
Irska	– 30 %	– 42 %
Grčija	– 16 %	– 22,7 %
Španija	– 26 %	– 37,7 %
Francija	– 37 %	– 47,5 %
Hrvaška	– 7 %	– 16,7 %
Italija	– 33 %	– 43,7 %
Ciper	– 24 %	– 32 %
Latvija	– 6 %	– 17 %
Litva	– 9 %	– 21 %
Luksemburg	– 40 %	– 50 %
Madžarska	– 7 %	– 18,7 %
Malta	– 19 %	– 19 %
Nizozemska	– 36 %	– 48 %
Avstrija	– 36 %	– 48 %
Poljska	– 7 %	– 17,7 %
Portugalska	– 17 %	– 28,7 %
Romunija	– 2 %	– 12,7 %
Slovenija	– 15 %	– 27 %
Slovaška	– 12 %	– 22,7 %
Finska	– 39 %	– 50 %
Švedska	– 40 %	– 50 %“;

(2) v Prilogi II se vnos za Malto nadomesti z naslednjim:

„Malta	7 %“;
--------	-------

(3) Priloga III se spremeni:

(a) naslov Priloge III se nadomesti z naslednjim:

„SKUPNI NETO ODVZEMI IZ KATEGORIJ ZEMLJIŠČ, ZAJETIH Z UREDBO (EU) 2018/841, KI JIH DRŽAVE ČLANICE NA PODLAGI ČLENA 7(1), TOČKI (a) IN (aa), TE UREDBE LAHKO UPOŠTEVAJO ZA DOSEGANJE SKLADNOSTI V OBDOBJU OD 2021 DO 2030“;

(b) vnos za Združeno kraljestvo se črta;

(c) v zadnji vrstici tabele se „280“ nadomesti z „262,2“.
